U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce **Elektrárna Lešná s. r. o.**, se sídlem Nad Rozcestím 89, Zubří, zastoupeného Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61/39, Ústí nad Labem, ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Af 161/2011, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), v platném znění, ze dne 13. 1. 2012, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 8. 2. 2012, se žalobce (dále též „navrhovatel“) domáhá, aby Nejvyšší správní soud vydal rozhodnutí, kterým se „Krajskému soudu v Ústí nad Labem ukládá, aby bez zbytečného odkladu zrušil své usnesení ze dne 21. 12. 2011, č. j. 15 Af 161/2011 – 17, a pokračoval v řízení“.

Navrhovatel svůj návrh odůvodnil tím, že vystupuje jako žalobce v řízení sp. zn. 15 Af 161/2011 u Krajského soudu v Ústí nad Labem, v němž nastala problematická procesní situace, kdy na výzvu soudu neuhradil soudní poplatek. Judikatura ze zákona dovodila, že poplatkovou povinnost lze ve správním soudnictví dodatečně splnit nejpozději týž den, kdy došlo k doručení usnesení o zastavení řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti. Usnesení o zastavení řízení, které krajský soud vydal dne 21. 12. 2011, č. j. 15 Af 161/2011 – 17, však bylo zástupci navrhovatele doručeno v tak nevhodnou dobu, že jediným způsobem, jak učinit úkon efektivně směřující ke splnění poplatkové povinnosti, byl bankovní převod. Krajský soud však neuznal okamžik pokynu k bankovnímu převodu jako rozhodný pro splnění poplatkové povinnosti a naopak považoval za takový okamžik až den připsání částky na účet soudu, proto nezrušil své usnesení o zastavení řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti. Navrhovatel nesouhlasí s tímto právním názorem, neboť je přesvědčen, že svou poplatkovou povinnost splnil včas, proto se domnívá, že soud má zrušit své usnesení o zastavení řízení, což však dosud

neučinil, přičemž z jeho přípisu ze dne 9. 1. 2012, č. j. 15 Af 161/2011 – 23, vyplývá, že soud považuje soudní poplatek za uhrazený opožděně, hodlá jej vrátit navrhovateli a nehodlá vůbec zrušit usnesení o zastavení řízení. Průtahy v řízení navrhovatel spatřuje právě ve zmíněné skutečnosti, že krajský soud evidentně sporný procesní úkon nikdy v budoucnu nehodlá provést.

Z obsahu shora uvedeného spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud přípisem ze dne 9. 1. 2012, č. j. 15 Af 161/2011 – 23, skutečně navrhovateli sdělil, že jím uhrazený soudní poplatek je uhrazen opožděně a že jeho úhrada nemá jakýkoliv vliv na jeho usnesení ze dne 21. 12. 2011, č. j. 15 Af 161/2011 – 17, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti. Uvedené usnesení nabylo právní moci již dne 30. 12. 2011, tedy zjevně před datem 2. 1. 2012, kdy došlo k úhradě soudního poplatku. Za datum úhrady v případě bezhotovostního platebního styku je přitom nutno považovat den, kdy došlo k připsání úhrady soudního poplatku na účet soudu a nikoliv den, kdy plátce dal pokyn peněžnímu ústavu k provedení dotyčné platby. S ohledem na výše uvedené soud přikročil k vrácení uhrazeného soudního poplatku na účet navrhovatele.

Nejvyšší správní soud posoudil návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu a poté dospěl k závěru, že tento návrh není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem. Nejde o občanské soudní řízení, o trestní řízení soudní nebo o soudní řízení správní, ale o řízení sui generis, jehož smysl (účel) spočívá v tom, že příslušný soud nařídí na návrh účastníka (toho, kdo je stranou řízení) soudu, vůči němuž návrh směřuje (procesnímu soudu), aby ve stanovené lhůtě provedl procesní úkon, u něhož dochází v řízení k průtahům, a že tímto způsobem bude zabráněno dalším průtahům, k nimž by mohlo ve vztahu k tomuto procesnímu úkonu za řízení dojít.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k procesnímu úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 7, věty první, zákona o soudech a soudcích (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

Jak judikoval ve vztahu k § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší soud (usnesení ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. 21 Cul 3/2004) *„v řízení o návrhu na určení lhůty k procesnímu úkonu podle ustanovení § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, může příslušný soud stanovit lhůtu jen ve vztahu k takovým procesním úkonům, o jejichž provedení soud,*

vůči němuž návrh směřuje, již rozhodl (a je v prodlení s jejich provedením) nebo jejichž potřeba provedení - i když o nich dosud nebylo rozhodnuto - je podle obsahu spisu a s přihlédnutím k povaze věci nepochybná a které ve věci musí být podle zákona učiněny".

Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení. Podle § 174a odst. 7 téhož zákona pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

Na základě výše zrekapitulovaného podstatného obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal, že by v řízení docházelo k průtahům. Řízení o žalobě totiž soud usnesením zastavil a řízení je proto formálně ukončeno. Je však pravdou, že i nyní zůstává spornou otázka, zda usnesení, kterým krajský soud zastavil řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku ze dne 21. 12. 2011, nabylo právní moci ještě před tím, než navrhovatel soudní poplatek uhradil. Krajský soud situaci vyhodnotil tak, že usnesení o zastavení řízení právní moci nabylo zjevně před datem, kdy došlo k úhradě poplatku, a postupoval v intencích tohoto svého závěru.

Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v rámci řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu posuzovat, jestli je uvedený závěr krajského soudu správný, či ne. K tomu slouží jiné opravné prostředky, v dané věci kasační stížnost, kterou navrhovatel také souběžně s tímto návrhem podal.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu je speciálním řízením, v jehož rámci Nejvyšší správní soud posuzuje toliko to, zda soud, vůči němuž návrh směřuje, není v řízení po nepřiměřeně dlouhou dobu nečinný. Tak tomu v nyní posuzovaném případě zjevně není, krajský soud ve věci konal bez jakýchkoliv průtahů. Věcnými výhradami vůči jeho postupu se v rámci tohoto řízení Nejvyšší správní soud, jak vyplývá ze shora uvedeného, zabývat nemůže.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení před krajským soudem k průtahům nedochází a návrh žalobce podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu